

Спокуси наші

Олександр Мінович

Їду у відрядження на автомобілі. Дорога далека, і самому трохи скучно.

Дивлюсь — на обочині дівчина. Махає, щоб зупинився та підвіз.

Стаю. В салон відразу вривається інший світ. Запах парфумів та безпечної молодості. І ще щось, чого я не можу швидко визначити.

Але проїхавши трохи, визнаю – спокуса.

Гарне обличчя, волосся, голос, руки. На модно подертих джинсах проглядається ніжне загоріле тіло. І мені починає ввижатися, що це прекрасне створіння стає зі мною кокетувати. Грати очима.

Мимоволі підтягуюсь та випрямляюсь. Хочеться хоч якось виглядати.

Так приємно їхати в такій компанії, говорити ні про що, загравати, відчувати на собі зацікавлений погляд. Навіть думати не хочеться, що я старіший від супутниці більше ніж у двічі.

Спробував про це сказати, щоб взнати реакцію:

— Та не, — каже, — ви ще нічо собі. Можете багатьох зацікавити. Не тільки мене.

Після таких слів у мене підвищується тиск і самооцінка. Я раптово забуваю про всі свої болячки. Мовби помолодів років на десять.

Відчуваю, як флюїди взаємної симпатії бігають по моїй машині та затуманюють мій мозок. Ми відверто фліртуємо, і обоє явно отримуємо задоволення. Не знаю як супутниці, а мені вже й такого досить. Ну хіба ще б потриматися за таку звабливу ручку, чи притиснутися плечима.

Для того, щоб ще більше наситити атмосферу веселим та приємним, включаю музику. В мене вона своя, записана на флешці. Хоровий спів, відомі українські пісні.

Тепер можна поговорити про музику. Чи не найбільш підходяща тема для такого випадку.

Якраз звучить "Черемшина". Питаю сусідку, чи знає таку пісню. Питаю так собі, щоб спитати, бо хто ж не знає "Черемшину".

Проте відповідь дивує. Виявляється, не знає і ніколи не чула. Чим трохи "вирубає" мене з загравального настрою.

— А "Два кольори" чули?

— Не - а.

— А "Пісню про рушник", її ще називають часто "Рідна мати моя" ?

— Не -а.

— А "Чорнобровці"?

— Не чула.

— А про Івасюка що-небудь знаєте?

— Не - а. Хто то такий? Давайте міняти тему, а то ви стали зі мною, наче на екзамені. А так гарно спілкувалися.

- Давайте. Історію вчили?
- В школі трохи, а що?
- Та просто цікаво. На якій відстані ми з вами.
- На півлікті, що не бачите.
- Та то я не про те.

Роблю паузу і знову починаю:

- То що, потерпите ще трохи мою цікавість?
- Ну добре, як вам так хочеться.
- Хто такий Маркс, Енгельс?
- Ніколи про таких не чула.
- А Ленін, Сталін?

— О, здається то вони з тими, першими разом були. Шось таке колись читала. Але кому це тепер цікаво?

З одного боку я радію, що злих геніїв нашої нещодавньої історії молода людина вже не знає. Туди їм і дорога. Але з другого боку не розумію, як про таких нічого не можна знати. Пишуть же поки що про них в дуже багатьох книжках, показують фільми, телепередачі.

Не зчуваюся, як флюїди кудись поділися. Я настільки здивований – не можу думати вже більше ні про що, крім самого здивування.

Виявляється, біля мене сидить людина з іншої планети. І сказати, що це погано чи добре – не можу. Просто різко відчув, яка прірва між нами. І вона, ця прірва, так швидко провітрює мою голову від недавнього солодкого туману.

Тим часом дівчина просить зупинити і виходить.

Ловлю себе на думці, що недавньої спокуси, мовби й не було.

Через тиждень після цього зустрічаю на вулиці свого давнього приятеля. Йде на прогулянку разом з двома дітьми років дванадцять-тринадцять та жінкою років близько сорока.

Жінка виглядає, як то кажуть "на всі сто". Збоку бачу, як чужі чоловіки не можуть пройти повз неї, щоб не зупинити на цій принаді свої пожадливі погляди. Є, є на що подивитися. Так і хочеться язиком прицмокнути.

Приятель мій іде кроків на десять позаду своїх. Складається враження, що вони соромляться його компанії.

Може й дійсно так, бо соромитися є чого. Батько сімейства ледь сунеться. Задишка не дає йому можливості йти так швидко, як дружина і діти. Мабуть і роки даються взнаки, бо йому вже перевалило за шістдесят п'ять.

А ще недавно був героєм. Кавалером. Залицявся до набагато молодших себе жінок і легко отримував їхню згоду.

Пам'ятаю, як років з п'ятнадцять назад, він похвалявся в чоловічій компанії третьою, теперішньою дружиною, як безсоромно і смачно розповідав про її принади.

— Ти бач, — думаю собі, — як безжалісний час ставить все на місце. Не обдуриш його. Піддасися спокусі, а воно по тобі роками, роками, роками. І ще, відстанню.

Спочатку тримає на пів ліктя, а потім, дивись, і відкидає на десятки метрів.